

Prioriteedid

Tere, austatud kuulajad!

See, mida ma teile esitan, pole vihakõne. Viha on küll täiesti inimlik tunne, kuid see pole minu jaoks vajalik. Mulle tundub see nii negatiivne. Mul on selle asemel asjad, mis mulle ei meeldi.

Ja mulle ei meeldi tänapäeva noorte käitumine. Mis tulevikku on meil oodata, kui valitseb laiskus, ükskõiksus, valetamine ja viha? Ma küll ümbritsen end heade inimestega, kuid ikka näen kõike seda negatiivsust. Mis tulevikku on meil oodata, kui meie emad sünnitavad meile neid, kes koolis käia ei viitsi, kes on joodikud, kes tahavad nii väga halba teistele, kes on ükskõiksed?

Väiksenä olin ma väga arg, sest mind kritiseeriti selle eest, et olin teistsugune. See oli kritiseerijate jaoks lahe ning nende jaoks oli tähtis olla lahe. Ma olin teistsugune selle poolest, et astusin organisatsiooni nimega Kaitseliit. Läksin sinna küll algul vastu tahtmist, kuid mu vanemad tahtsid kasvatada minus isamaalisust. Ja minu isamaalisus on minus niivõrd kasvanud, et kirjutasin selle kõne.

Noored on enamasti asjade kohta ükskõiksed, sest nad pole midagi läbi elanud. Nad arvavad, et meie maal on kõik alati hästi olnud ja nii jääbki. Kohutavalt palju on noori, kes ei tea meie ajaloost suurt midagi. Nad ei oska ette kujutada, mis tunne on olla vangis, nad ei tunne vabaduse hinda, sest neil on see kogu aeg olnud. Aga miks neil see on? Sest on olnud mehi ja naisi, kes on võidelnud selle eest, et oleksime vabad, et oleks parem tulevik. Neil oli niivõrd suur vabaduse tahe. Aga ma usun, et kui nad oleksid korra näinud siia tulevikku, kui nende vabaduse tahe oleks sõltunud tänapäeva noortest, oleksid nad relvad maha visanud ning alla andnud.

Ma olen iga aasta, vähemalt nii palju, kui end mäletan, perega paraadi vaadanud, püsti ja sirgu hümnid laulnud, ning kõnesid kuulanud. Sel aastal osalen ka ise paraadil. Kord põhikoolis küsiti, et kas paraadi vaatasite. Vastused olid, et "ah, ma ei viitsinud", "polnud üldse huvitav ju", "suht mõttetu ju". Häbi on ja loodan, et neilgi kunagi. Neil oli ilmselt nende jaoks midagi tähtsamat teha, neil olid muud prioriteedid. Aga ma küsin sult, noor, mis on sinu prioriteedid?

Liiga palju on neid tšikke, kes muretsevad oma Instagrami piltide üle ja kutte, kes muretsevad ilusate autode üle rohkem, kui ükskõik mille üle, mis maailmas toimub. Ei loeta uudiseid, ei huvituta poliitikast.

Lühendan ja tsiteerin Theodore Roosevelti sõnu: „Patriotism tähendab oma riigi kõrval seismist. See ei tähenda presidendi või mõne muu ametiisiku kõrval seismist.”

Kulla noor, ma ei palu sul seista meie riigi poliitika eest, see pole ka just kiita. Ma palun sul seista Eesti riigi eest ja hinnata vabadust, nii palju, kui meil seda on, mille eest on vaeva nähtud. Tee seda vähemalt meie riigi sünnipäeval.

Ilusat tulevat vabariigi aastapäeva!

Aitäh!

Taniel Johan Eller 10H